

bisse Bestillinger et Tillæg af 60 Rd. vil opnaae Noget for Embedernes Besørgelse. Jeg har derfor ikke Anledning til at fravige det Forslag, som jeg har beeltaget i at stille; det gjør ikke Provsternes Vilkaar ringere, men vedligeholder, hvad der hidtil har bestaaet.

F. Nielsen: Jeg skal kun opholde Thinget med nogle faa Bemærkninger. Provsterne have et faa besværligt Embede, at de meget vel kunne forsjene det lille Tillæg, som Udkaftet har tilfattet at give dem til den Løn, de nu have; thi 1½ Td. Bvg. af hver Kirke er i Virkeligheden kun en meget ringe Løn. Udvalget har imidlertid ved at bestjæftige sig med Sagen frygtet for, at Lønningsfonden ikke skulde blive istand til at slydestgjøre de Forbringinger, som gjøres til den. Man har jo overmaade nødtigt villet komme til det Resultat, at Lønningsfonden ikke skulde være tilstrækkelig, saa at der maatte slydes Noget til af Statskassen, og derfor har man søgt at begrænse Forbringerne saa meget som muligt. Den største Deel af Udvalget har som Følge deraf troet det nødvendigt ganske at bortskære denne Udfigt til Løn for Provsterne, men et Mindretal har troet, at de 4000 Rd. kunne beholdes. Det var ikke vor Mening, idetmindste var det ikke min, og jeg troer heller ikke de 2 andre Medlemmers, at disse 4000 Rd. skulde deles mellem alle Provsterne, saaledes at hver fik 60 Rd.; just derfor foreslaae vi, at der skal staae „Provster“ og ikke „Provsterne“. Vi meente, at denne Løn skulde tilfalde de Provster, som sidde i de mindste Kald, hvorimod idetmindste jeg tænkte mig, at de Provster, der sidde i de rigeligere udstyrede Embeder, ikke skulde have denne Løn. Jeg tænkte mig Anvendelsen af disse 4000 Rd. saaledes, at der skulde gives 20 Provster i smaa Kald hver 200 Rd. deraf. Men i Forbindelse dermed gjorde jeg det Forslag, at den Passus i Udkaftet, at Honoraret kun skulde kunne tilfalde de Provster, der beklæde et Embede, hvis Løn er bestemt i Henhold til denne Lov, skulde udgaae; thi det var min Mening, at denne Lønningsforhøielse skulde netop ogsaa kunne komme saadanne Provster tilgode, der sidde i smaa Kald efter den gamle Lønningsmaade. Der er jo navnlig i Sylland i den senere Tid udnævnt

ikke faa Provster, som sidde i overordentlig smaa Kald. Da at sige til disse: Saalænge Du sidder i det lille Kald, kan Du ikke faae noget Honorar som Provst, men naar Du gaaer over til et bedre Kald efter den nye Lønningsmaade, kan Du faae Honorar, er urimeligt; det er at sætte en Præmie for, at de saa snart som muligt skulle stræbe at forlade det Kald, de have; og dog vil det ikke være saa urimeligt, at netop Provsten hellere maa sidde i et noget mindre Embede, da han derved har bedre Tid til at varetage baade Provstens Forretninger og sit egentlige Embede. Derfor det Forslag følges, som jeg har stillet under Nr. 41, vil Paragraphen komme til at lyde saaledes: „Til Honorar for Provster kan af Lønningsfonden aarlig anvendes 4000 Rd., dog ikke over 200 Rd. R. M. til hver. Naar Provsten forflyttes til bedre lønnet Embede, bortfalder Honoraret.“ Resultatet deraf vil blive, at det staaer i Regjeringens Magt at give 20 Provster eller saa omtrent, som sidde i meget smaa Embeder, et Honorar af 200 Rd. hver, og naar de saa opnaaede den Fordeel, der altid har pleiet at være forbunden med Provsteembedet, at de kunne, som man kalder det, optere, httre Duffe om og opnaae det bedste Kald i deres Provsti, saa skulde Honoraret falde bort. Dette Forslag er altsaa stillet med stor Barsomhed for ikke at gaae Fonden for nær og desuden saaledes, at man kan hjælpe just de Provster, som trænge dertil. Jeg anbefaler derfor Forslaget under Nr. 41.

Hvad Forslaget under Nr. 46 angaaer, maa jeg httre, at det er mig bekjendt, at der er Præster i Kjøbenhavn, hvis Embedsindtægt er saa ringe, at den ikke engang naaer den Reguleringssum, med hvilken Embedet er opslaaet vacant, men at disse Præster, der sidde i saa ringe Raar, dog bør bringes til at erholde den Indtægt, med hvilken deres Embede er bekjendgjort ledigt, synes mig at være en Selvfølge. Der kan altsaa med al Grund fordres, at Kjøbenhavn skal udrede disse 20,000 Rd.; men dermed er jo, som den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, ingenlunde lovet Kjøbenhavn, at det for evig Tid skulde blive staaende derved. Naar det i Tiden viser sig, at der behøves Mere, naar Regjeringen finder dette